

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706973120/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

PSYCHE. Ha, hvilken Røst? — O, det var Amors Siemmel!

O, nærm dig, Elskede, og lad mit Øie

Endnu engang til Afsked her dig møde!

PHANTASUS som atter har antændt Faklen.

See om til Siden, Psyche!

AMOR. Hulde Psyche!

PSYCHE. Ja, det er ham! — O lad min Arm dig favne,

Du Elskede, som af min Nød bevæges:

Lad her for sidste Gang mig fast dig holde,

Og drikke Livet af dit Øies Glands! —

Ja, ved dit Bryst som før jeg atter hviler;

Du, du er min! Forsvundet hvert et Savn!

Bort flyver Sorgen! Intet er tilbage,

Foruden dig og Glæden over dig.

Nu lad mig døe, thi jeg har Livet nydt!

Her lad mig ende — her ved Amors Bryst,

I denne Arm red mig det sidste Leie,

Thi see, hans Haand forstøder mig ei meer!

AMOR. Du ømme Psyche!

PSYCHE. Søde Hvide her

Ved Amors Hjerte! — Atter sig fornyer

Den gamle Herlighed i min Erindring.

Det er igjen den svundne Lykkes Tid,

Det er igjen den stille, tause Nat,

Da jeg din Skikkelse endnu ei kjendte,

Da jeg i Længsel ventede paa dit Komme,

Til fra det Fjerne jeg din Røst fornam.

O, lat til mig — et Ord kun af din Læbe!

AMOR. Du kjærlige, du unge Sjæl!

PSYCHE. Du lyse,

Du straalrige Gud!

AMOR. Min fagre Hustru!

PSYCHE. O min Gemal! maa denne Fryd jeg smage,

Maa atter jeg opleve denne Glæde,

At høre af din Læbe dette Ord?

Jeg, Amors Hustru — hvor er jeg det værdig,

Og hvormed har jeg dette Navn fortjent?

AMOR. Gav du mig ei din Kjærlighed, o Psyche?

Bar du for min Skyld ikke Livets Byrder:

Den dybe Sorg, det bitre Nag og Smerten,

Der bødte Legemet men Sjælen ei?

Har ved dit Mod du ei betvunget Døden,

Der fri dig gav? —

PSYCHE. O, Amor, mørk er Døden!

AMOR. Du græder, Elskte — hvorfor disse Taarer?

PSYCHE. Bort her Tiden — snart er Alt forbi.